

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2016r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący : SSO Tomasz Kaszyca

Ławnicy: Joanna Bela, Bogdan Chmielak

Protokolant: Adam Firuta

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia – Krzyków Jolanty Kosztubajdy - Michniewicz

po rozpoznaniu w dniach: 10 sierpnia, 7 września, 21 listopada i 1 grudnia 2016r. sprawy:

P. M. /M./ s. A. i L., urodzonego (...) w W.,

oskarżonego o to, że

I. w dniu 17 czerwca 2015 r we W. w placówce (...) przy ulicy (...) grożąc D. W. (1) natychmiastowym użyciem przemocy i w tym celu okazując jej trzymaną w dłoni broń palną w postaci rewolweru typu Z. o nr fabrycznym (...) - (...) zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 14 800 zł na szkodę (...) SA,

tj. o czyn z art. 280§2kk

II. w dniu 18 sierpnia 2015 r we W. w placówce Banku (...) SA przy ul. (...) grożąc R. M. natychmiastowym użyciem przemocy i w tym celu okazując mu trzymaną w dłoni broń palną w postaci rewolweru typu Z. o nr fabrycznym (...) - (...) zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 20 570 oraz 500 EUR zł na szkodę Banku (...) SA,

tj. o czyn z art. 280§2kk

III. w dniu 23 października 2015 r we W. w placówce (...) SA przy ul. (...) grożąc M. N. (1) natychmiastowym użyciem przemocy i w tym celu okazując jej trzymaną w dłoni broń palną w postaci rewolweru typu Z. o nr fabrycznym (...) - (...), jak również grożąc jej popełnieniem przestępstwa na jej szkodę zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 2 458 zł na szkodę (...) SA V. (...),

tj. o czyn z art. 280§2kk

IV. w dniu 25 listopada 2015 r we W. w placówce Banku (...) SA przy ul. (...) grożąc B. M. natychmiastowym użyciem przemocy i w tym celu okazując mu trzymaną w dłoni broń palną w postaci rewolweru typu Z. o nr fabrycznym (...) - (...) zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 25 260 zł na szkodę Banku (...) SA,

tj. o czyn z art. 280§2kk

V. w dniu 20 stycznia 2016 r we W. w placówce Banku (...) SA przy ul. (...) grożąc A. D. natychmiastowym użyciem przemocy i w tym celu okazując jej trzymaną w dłoni broń palną w postaci rewolweru typu Z. o nr fabrycznym (...) - (...) zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 2 230 zł na szkodę Banku (...) SA,

tj. o czyn z art. 280§2kk

VI. w dniu 17 lutego 2016 r w P. w placówce (...) Bank SA przy ul. (...) grożąc K. K. natychmiastowym użyciem przemocy i w tym celu okazując mu trzymaną w dłoni broń palną w postaci rewolweru typu Z. o nr fabrycznym (...) (...) zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 1 350 zł na szkodę (...) Bank (...) SA

tj. o czyn z art. 280§2kk

VII. w okresie od nieustalonego czasu do 23 lutego 2016r w Ł., W. i P. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci rewolweru typu Z. kaliber 10 mm o nr fabrycznym (...) (...) ,

tj. o czyn z art. 263§2kk

I. uznaje oskarżonego P. M. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt. I-VI części wstępnej wyroku, przyjmując, iż każdorazowo posługiwał się trzymaną w dłoni bronią palną w postaci samodziłowo przerobionego przez rozwiercenie jednej komory nabojojowej do naboju dłuższego alarmowego kal. (...) rewolweru typu Z. o nr fabrycznym (...) (...) oraz, iż przestępstwa te stanowią ciąg przestępstw, tj. czynu z art. 280§2 kk w zw. z art. 91§1 kk i za to na podstawie art. 280§2 kk w zw. z art. 91§1 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżonego P. M. za winnego tego, że w okresie od nieustalonego czasu do 23 lutego 2016r. w Ł., W. i P. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci samodziłowo przerobionego przez rozwiercenie jednej komory nabojojowej do naboju dłuższego alarmowego kal. (...) rewolweru typu Z. kaliber 10 mm o nr fabrycznym (...) (...) , tj. czynu z art. 263§2 kk i za to na podstawie art. 263§2 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85§1 kk i art. 91§2 kk łączy oskarżonemu orzeczone powyżej kary i wymierza mu karę łączna 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 46§1 kk orzeka od oskarżonego tytułem naprawienia szkody na rzecz:

- (...) S.A. przy ul. (...) we W. kwotę 14.800zł,
- Banku (...) S.A. przy ul. (...) we W. kwotę 20.570zł oraz 500 EURO,
- (...) przy ul. (...) we W. kwotę 1500zł,
- (...) S.A. V. (...) Al. (...) w W. kwotę 958zł,
- (...) S.A. przy ul. (...) we W. kwotę 25.260zł,
- (...) S.A. przy ul. (...) we W. kwotę 2.230zł,
- (...) Bank S.A. przy ul. (...) w P. kwotę 1.000zł,
- E. (...). S.A przy ul. (...) w S. kwotę 356,56zł;

V. na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 23 lutego 2016r. godzina 21.20 do dnia 8 grudnia 2016r.;

VI. na podstawie art. 44§1 kk orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu ujętego na k. 304 pod poz.3;

VII. na podstawie art. 44§2 kk orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu ujętego w wykazie na k. 291 pod poz. 1;

VIII. zarządza pozostawienie w aktach sprawy dowodów ujętych na k: 38, 43, 55, 61, 67, 77, 108, 137, 171, 179, 407, 574, 615, 620, 661-663, 1040 z wyjątkiem poz. I. (butelka), 1147 oraz zarządza zniszczenie dowodu ujętego na k.1040 pod poz. I. (butelka);

IX. na podstawie art. 230§2 kpk zwraca oskarżonemu dowody ujęte na k. na k. 304-308 pod poz. 4, 6-13, 16-20, 34-35, 39-45, 52, 58, 60;

X. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania, w tym i opłaty w sprawie.

Joanna Bela Tomasz Kaszyca Bogdan Chmielak

Sygn. akt III K 178/16

UZASADNIENIE

Oskarżony P. M. borykał się z problemami finansowymi wynikającymi z utraty płynności prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Ponieważ nie potrafił znaleźć stałego zatrudnienia i tym samym źródła finansowania bieżącego życia, wymyślił, iż dobrym sposobem na zarobienie w krótkim czasie pieniędzy będzie przeprowadzanie napadów na bank. Za każdym razem do W. i P. przyjeżdżał z Ł. autokarem linii P.. Lokalizację poszczególnych oddziałów banków wyszukiwał za pomocą aplikacji G. M.. W czasie gdy dokonywał rozbojów P. M. miał przy sobie i posługiwał się telefonem w sieci P. o numerze 731 101 841. Zdarzało się, że po przyjeździe do miasta w którym chciał dokonać rozboju, wyłączał telefon celem oszczędzenia baterii. Uzyskane z napadów pieniądze przeznaczał na bieżące wydatki w tym spłatę zobowiązań zaciągniętych przy użyciu kart kredytowych.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego P. M. – k. 377-378, 414-421, 449-452, 1316-1318, 1460-1463, 1625-1626;
- informacja z C. wraz z historią rachunku P. M. – k. 474-488;
- opracowanie dokonane przez Zespół (...) we W. dot. miejsc logowań telefonu o nr (...) – k. 1293-1300;
- dane telekomunikacyjne przekazane przez operatora (...) dotycząca danych teleadresowych użytkownika karty SIM o nr (...) – k. 1328-1331;
- protokół oględzin płyty załączonej do opinii H VI 5480-15/16 z badań informatycznych – k. 1418-1426;
- dokumentacja (...) – k. 1679-1696.

W dniu 17 czerwca 2015 r. P. M. przyjechał z Ł. do W.. W przechowalni bagażu na (...) zostawił czarną sportową torbę marki N.. Wcześniej korzystając z aplikacji G. M. do dokonania rozboju wytypował oddział (...) S.A. znajdujący się przy ul. (...). Oskarżony o godz. 16:12:33 wszedł do placówki banku i podszedł do stanowiska zajmowanego przez pracownicę D. W. (1). Ta w tym czasie obsługiwała klienta i poprosiła oskarżonego, aby usiadł i poczekał. Gdy klient odszedł, P. M. podszedł do D. W. (2), okazał posiadany rewolwer i zażądał wydania pieniędzy. D. W. (1) poinformowała go, że przy jej stanowisku nie ma gotówki i wskazała, iż takowa znajduje się przy stanowisku kasowym. Oskarżony polecił kobiecie udanie się w to miejsce i przekazanie mu pieniędzy. D. W. (1) otworzyła szufladę sejfu i przekazała oskarżonemu kwotę 14.800 zł – informując go jednocześnie, że następne szuflady otwierają się z opóźnieniem czasowym. P. M. na te słowa wstał i o godz. 16:15 wyszedł z banku. Czekala tam na niego zamówiona przed wejściem do placówki banku taksówka, którą podjechał pod Pasaż (...). Oskarżony wszedł do środka, w toalecie galerii porzucił bluzę i kupił nową w sklepie H (...). Następnie udał się na (...), gdzie pociągiem odjechał do Ł..

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego P. M. – k. 417, 1316-1318, 1460-1463, 1625-1626;
- zeznania świadek D. W. (1) – k. 828-832 (k. 155-157 załącznika);
- protokół oględzin miejsca zdarzenia – k. 824-827;
- opinia z zakresu badań wizualnych – k. 894-896;
- protokół oględzin zapisu monitoringu z dnia 17.06.2015 r. placówki (...) – k. 900-903;
- protokół oględzin zapisu monitoringu z dnia 17.06.2015 r. ze sklepu (...) we W., ul. (...) – k. 923-924;
- opinia z badań informatycznych z dnia 25.02.2016 r. – k. 1251-1254;
- opracowanie dokonane przez Zespół (...) we W. dot. miejsc logowań telefonu o nr (...) – k. 1295.

W dniu 18 sierpnia 2015 r. P. M. ponownie przyjechał z Ł. do W.. Tak jak uprzednio korzystając z aplikacji G. M. do dokonania rozboju wytypował tym razem Bank (...) S.A., którego placówka znajdowała się przy ul. (...). Tak jak ostatnim razem czarną sportową torbę marki N. zostawił w przechowalni bagażu na (...). Oskarżony o godz. 16:39:25 wszedł do placówki banku

i podszedł do stanowiska zajmowanego przez pracownika R. M. przeliczającego w tym czasie ręcznie gotówkę. W międzyczasie inny pracownik banku (...) zapytała w czym może pomóc informując, iż kasa jest nieczynna. Oskarżony zignorował tę uwagę

i podszedł do R. M. pytając ponownie, czy nie można niż zrobić. Gdy R. M. powiedział, że nie, P. M. usiadł naprzeciw niego i wycelował w jego stronę lufę rewolweru. Wtedy też oskarżony po raz trzeci zapytał „czy na pewno?”. Przestraszony R. M. na polecenie oskarżonego włożył do reklamówki wszystkie dostępne w zasięgu pieniądze w kwocie 20.570 zł i 500 euro. P. M. zabrał reklamówkę i o godz. 16:40:50 wyszedł z banku, gdzie czekała zamówiona przez niego wcześniej taksówka. Oskarżony podjechał nią w okolice (...),

a następnie piechotą udał się na dworzec autobusowy i odjechał autobusem przewoźnika P. do Ł..

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego P. M. – k. 417-418, 1316-1318, 1460-1463, 1625-1626;
- zeznania świadka R. M. – k. 135-136 (załącznik), k. 359-360, 952-954;
- zeznania świadka M. K. (1) – k. 944-948 (k. 132-134 załącznika);
- zeznania świadka W. B. – k. 977-979;
- zeznania świadka K. W. – k. 988-991;
- protokół oględzin miejsca zdarzenia – k. 965-966;
- protokół oględzin zapisu monitoringu z dnia 18 sierpnia 2015 r. z oddziału (...) S.A. we W., ul. (...) wraz z materiałem poglądowym – k. 1048-1062;
- opracowanie dokonane przez Zespół (...) we W. dot. miejsc logowań telefonu o nr (...) – k. 1296.

W dniu 23 października 2015 r. P. M. ponownie przyjechał z Ł. do W.. Po przyjeździe na miejsce wsiadł do autobusu (...)

i podjechał do placówki banku (...) S.A. przy ul. (...). O godzinie 15:02:33 wszedł do środka i ustawił się w kolejce. Następnie podszedł do stanowiska obsługiwanego przez M. N. (1), która zajęta poprosiła go, aby chwilę poczekał. Oskarżony na chwilę odszedł, po czym o godz. 15:11:27 powrócił trzymając w ręce pistolet skierowany lufą w stronę kobiety. Położył na ladę reklamówkę, poinformował, iż jest to napad i nakazał zapakowanie pieniędzy do reklamówki. Przestraszona kobieta zaczęła otwierać sejf z zamkiem czasowym. W międzyczasie oskarżony nakazał otworenie szuflad od biurka. M. N. (1) spełniła jego żądanie, ale szuflady były puste. Po chwili otworzyła się jedna z szuflad sejfu, z której M. N. (1) wyjęła pieniądze i włożyła je do reklamówki. Następnie wpisała kolejny kod i otworzyła szufladę sejfu, w której znajdował się bilon – który również przekazała oskarżonemu. Po wyjściu z banku o godz. 15:13, na sąsiedniej ulicy czekała już zamówiona wcześniej przez oskarżonego taksówka. Oskarżony udał się na dworzec autobusowy i pojazdem przewoźnika P. wrócił do Ł.. Łączna kwota zabrana przez oskarżonego z placówki (...) S.A. wynosiła 2458 zł. Z tytułu zawartej polisy ubezpieczeniowej bank otrzymał odszkodowanie w wysokości 958 zł.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego P. M. – k. 418, 1316-1318, 1460-1463, 1625-1626;
- zeznania świadka M. N. (1) – k. 92-94 (k. 104-106 załącznika), 694-698;
- zeznania świadka W. Ż. – k. 102-103 (załącznik);
- zeznania świadka W. K. – k. 203-204, 691-692;
- zeznania świadka B. Z. – k. 804-805;
- protokół oględzin pomieszczeń placówki (...) – k. 680-683;
- protokół oględzin zapisu monitoringu z placówki (...) – k. 708-714;
- protokół oględzin zapisu monitoringu z dnia 23.10.2015 r. z załącznikiem – k. 746-749;
- opinia z przeprowadzonych badań antroposkopijnych wraz z załącznikiem – k. 773-777;
- pisma C. V. (...) k. 778, 1487;
- protokół oględzin zapisu monitoringu z dnia 23.10.2015 r. z Banku (...) we W. wraz z materiałem poglądowym – k. 794-799;
- opinia z badań traseologicznych z dnia 08.04.2016 r. – k. 1205-1220;
- opracowanie dokonane przez Zespół (...) we W. dot. miejsc logowań telefonu o nr (...) – k. 1297.

W dniu 25 listopada 2015 r. P. M. ponownie przyjechał z Ł. do W.. Wsiadł w autobus linii (...) i podjechał pod placówkę Banku (...) przy ul. (...). O godzinie 16:05 wszedł do środka i podszedł do stanowiska obsługiwanego przez B. M.. Skierował w stronę mężczyzny lufę rewolweru, położył na biurku foliową torbę i zażądał zapakowania do niej pieniędzy. Wobec trudności z otwarciem sejfu i ponaglen oskarżonego B. M. wyjął na biurko kasetkę z pieniędzmi, które zaczął przekładać do torby przyniesionej przez oskarżonego. Po chwili oskarżony sam zaczął przekładać pieniądze. Kiedy skończył, o godzinie 16:08 wyszedł z placówki banku i wszedł do zamówionej wcześniej

taksówki. Ta zawiozła go w okolice (...), gdzie oskarżony wyrzucił kurtkę. Łączna wartość zrabowanych przez oskarżonego z placówki (...) przy ul. (...) we W. wyniosła 25.260 zł.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego P. M. – k. 419, 1316-1318, 1460-1463, 1625-1626;
- zeznania świadka N. K. – k. 122-123 (załącznik), 1105-1108;
- zeznania świadka B. M. – k. 356-358, 1100-1103;
- zeznania świadka A. G. – k. 1093-1095 (k. 118-119 załącznika);
- zeznania świadka M. M. (2) – k. 1113-1115 (k. 124-125);
- protokół oględzin oddziału (...) we W., ul. (...) – k. 1118-1119;
- protokół oględzin zapisu monitoringu z dnia 25.11.2015 r. (...) S.A. we W. – k. 1151-1153;
- opracowanie dokonane przez Zespół (...) we W. dot. miejsc logowań telefonu o nr (...) – k. 1298.

W dniu 20 stycznia 2016 r. P. M. wsiadł w Ł. do autobusu przewoźnika P. i przyjechał do W.. Celem jego przyjazdu było dokonanie napadu rabunkowego na placówkę Banku (...) przy ul. (...) – którą to lokalizację znalazł wcześniej za pomocą aplikacji G. M.. Oskarżony o godzinie 14:03

w szafce depozytowej na (...)we W. zostawił czarną torbę sportową. Następnie podjechał taksówką w pobliże placówki banku

i o godzinie 15:50 wszedł do środka. Podszedł do stanowiska obsługiwanego przez A. D., skierował w jej stronę lufę rewolweru

i powiedział, że „to jest napad i ma dawać pieniądze”. A. D. otworzyła najpierw szufladę w sejfie, w której znajdował się tylko bilon

o wartości 6 zł. Następnie sięgnęła do drugiej szuflady, z której wyjęła pieniądze w nominałach po 10, 20 i 50 zł. Łącznie oskarżony zabrał

z placówki banku kwotę 2230 zł. Odchodząc powiedział do A. D., iż ma „przeje.... i ją zapamięta”. O godz. 15:33 P. M. wsiadł do taksówki zaparkowanej na postoju przy ul. (...). Z taksówki wysiadł na rogu ul. (...). Wszedł jeszcze do marketu (...) przy ul. (...), zrobił drobne zakupy i o godzinie 17:00 odjechał autobusem przewoźnika P. do Ł..

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego P. M. – k. 416, 449-451, 454-458, 1316-1318, 1460-1463, 1625-1626;
- zeznania świadka J. P. – k. 2-3, (k. 2-3 załącznika);
- zeznania świadka A. D. – k. 4-5 (załącznika), 83-85, 354-355;
- zeznania świadka A. K. – k. 10-11 (k. 6-7 załącznika), 86-88, 352-353;
- zeznania świadka K. M. (1) – k. 13-14 (k. 8-9 załącznika);
- zeznania świadka Z. S. – k. 46-47 (k. 39-40 załącznika), 80-82,
- zeznania świadka B. K. – k. 49-50 (załącznik);
- zeznania świadka M. B. – k. 1110-1111;

- dokument zatytułowany „zaksięgowanie niedoboru kasowego” – k. 6;
- protokół oględzin pomieszczeń (...) S.A. wraz z materiałem poglądowym – k. 24-27, 32;
- protokół oględzin zapisów z monitoringu z dnia 20.01.2016 r. – k. 124-130;
- opinia z badań traseologicznych z dnia 08.04.2016 r. – k. 1205-1220;
- opracowanie dokonane przez Zespół (...) we W. dot. miejsc logowań telefonu o nr (...) – k. 1299;
- protokół oględzin z zapisu monitoringu z dnia 20.01.2016 r. z Dworca (...) Ł. – k. 1359-1360;
- protokół oględzin zapisu monitoringu z dnia 20.01.2016 r. z budynku przy ul. (...) we W. – k. 1416-1417.

W dniu 17 lutego 2016 r. P. M. przyjechał z Ł. do P.. Do dokonania rozboju wytypował tym razem placówkę (...) Bank S.A. znajdującą się przy ul. (...). Ubrany w czarną czapkę z daszkiem i kurtkę z kapturem marki N. (...) o godz. 14:30 wszedł do środka placówki banku. Do oskarżonego podszedł wtedy pracownik banku (...) i zapytał, w czym może pomóc. Oskarżony podszedł z nim do kasy, wyjął rewolwer i zażądał wydania pieniędzy. K. K. pieniądze w kwocie 1350 zł włożył do torby podanej mu przez oskarżonego. P. M. następnie o godz. 14:33 wyszedł z banku, wszedł do zamówionej wcześniej taksówki i odjechał. Bank (...) S.A. z tytułu ubezpieczenia uzyskał od (...) S.A. odszkodowanie w wysokości 356.56 zł.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego P. M. – k. 416-417, 419, 1316-1318, 1460-1463, 1477-1478, 1625-1626;
- zeznania świadka G. B. – k. 578-579;
- zeznania świadka K. K. – k. 595-597;
- zeznania świadka E. P. – k. 818-820 (k. 152-153 załącznika);
- protokół oględzin miejsca zdarzenia w P., ul. (...) – k. 569-573;
- protokół oględzin zapisu monitoringu z dnia 17.02.2016 r. z P. z placówki (...) S.A. wraz z załącznikami – k. 631-647;
- protokół oględzin zapisu monitoringu z dnia 17.02.2016 r. z P. z (...) wraz z załącznikami – k. 652-655;
- opracowanie dokonane przez Zespół (...) we W. dot. miejsc logowań telefonu o nr (...) – k. 1300;
- protokół oględzin z zapisu monitoringu z dnia 20.01.2016 r. z Dworca (...) Ł. – k. 1361-1362;
- pismo (...) S.A. – k. 1410, 1489.

W dniu 23 lutego 2016 r. ujęto oskarżonego. W dniu zatrzymania miał on na sobie ubraną kurtkę koloru czarnego marki N. (...). Znaleziono również przy nim telefon komórkowy X. (...) nr (...).

W toku przeprowadzonego przeszukania zajmowanego przez P. M. mieszkania przy ul. (...) w Ł. ujawniono tam m.in. następujące przedmioty:

- 4 pary butów marki E.,

- 2 kurtki marki N. (...),
- kurtkę marki E.,
- 3 zegarki marki C., (...) i T.,
- torbę podróżną marki N..

Ujawniono tam także rewolwer Z. R. model (...) kal. 10 mm nr (...) - (...) oraz amunicję – 12 naboji alarmowych bocznego zapłonu kal. 6 mm F. produkcji (...), 82 naboje alarmowe bocznego zapłonu kal. (...) produkcji (...) oraz 76 kulistych pocisków gumowo-metalowych kal. 10 mm nieustalonego producenta. Przedmiotowym rewolwerem oskarżony P. M. posługiwał się przy dokonywaniu wyżej opisanych napadów na oddziały banków we W. i P.. Rewolwer ten oskarżony zakupił w (...) sklepie (...) pl w centrum handlowym (...). Oskarżony został zapewniony przez sprzedawców rewolweru, że na przedmiotową broń nie jest wymagane zezwolenie.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego P. M. – k. 377-378, 416, 1316-1318, 1460-1463, 1477-1478, 1625-1626;
- zeznania świadka C. K. – k. 517-518, k. 25 (akta odezwy sądowej III Cps 529/16);
- protokół przeszukania osoby P. M. – k. 287-290;
- protokół przeszukania mieszkania – k. 293-303;
- dowody rzeczowe – k. 304-308;
- protokół oględzin rzeczy znalezionych w toku przeszukania – k. 318-343;
- pismo z firmy handlowej (...) wraz z opinią w sprawie naboji hukowych – k. 522;
- opinia z zakresu badań broni i balistyki z dnia 03.06.2016 r. – k. 1262-1280.

Przedmiotowy rewolwer Z. R. model (...) kal. 10 mm nr (...) - (...) produkcji tureckiej, którym P. M. posługiwał się każdorazowo przy przeprowadzanych napadach i który zabezpieczono w toku przeszukania zajmowanego przez niego mieszkania, w świetle przepisów ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni z amunicji jest bronią palną, na której posiadanie wymagane jest pozwolenie.

Rewolwer Z. R. model (...) kal. 10 mm wystrzeliwuje pociski w postaci nabojów alarmowych kal. 6 mm F., które nie zawierają prochu strzelniczego. Powyższe nie oznacza, iż nie występuje materiał miotający, albowiem jego rolę spełnia materiał inicjujący (masa spłonkowa).

W przedmiotowym rewolwerze, którym w trakcie napadów posługiwał się oskarżony brak było przegród, które uniemożliwiałyby wystrzeliwanie pocisków. Bęben rewolweru zawierał sześć komór składających się m.in. z komór nabojoych oraz pociskowych przystosowanych do lokowania gumowych lub kompozytowych pocisków kulistych kal. 10 mm. Jedna

z komór nosiła ślady samodzielnego przerobienia, które polegało na jej rozwierceniu. Tym samym zlikwidowane zostało przewężenie, co umożliwiło wprowadzenie do przedmiotowej komory naboju alarmowego bocznego zapłonu kal. (...) (tzw. długiego) zawierającego proch strzelniczy

i powodującego, że pocisk wystrzelony przy użyciu takiego naboju ma znacznie wyższą energię kinetyczną. Mechanizm rewolweru działał prawidłowo i pozwalał na wystrzeliwanie pocisków w szczególności w postaci kul gumowych lub gumowo-metalowych o średnicy 10 mm, przy wykorzystaniu ciśnienia gazów powstających podczas odstrzelania nabojów alarmowych bocznego zapłonu kal. 6 mm F. (z pięciu komór nabojoych) oraz kalibru 5,56 mm (...) (z

jednej przerobionej samodziółowo komory nabojojowej). W wypadku wystrzelenia naboju 5,56 mm z lufy o kalibrze 10 mm pocisk w takiej sytuacji jest wyrzucany i nabój może być skutecznie odstrzelony. Pocisk w takim przypadku nie zachowuje się stabilnie, może ocierać się o ścianki lufy, koziółkować, ale nie jest wykluczona możliwość odstrzelenia takiego naboju i wystrzelenia pocisku z lufy.

W przewodzie lufy oraz komorach bębna przedmiotowego rewolweru stwierdzono obecność jonów azotanowych stanowiących składnik osmalin powystrzałowych.

Przedmiotowy egzemplarz rewolweru zakupiony przez oskarżonego w sklepie (...)pl był modelem fabrycznie nowym, z komorą nabojojową przystosowaną jedynie do lokowania naboji alarmowych bocznego zapłonu kal. 6 mm F. – bez możliwości wystrzeliwania pocisków kal. (...). Nie było możliwe, aby sklep sprzedał broń z rozwierconą komorą. Taka modyfikacja – samodziółowe przerobienie - możliwa była do przeprowadzenia jedynie we własnym zakresie. Nie było możliwości dokupienia do rewolweru nasadki na lufę, za pomocą której możliwe byłoby wystrzeliwanie rac.

Dowód:

- zeznania biegłego ze specjalności badania broni i balistyki M. K. (2) – k. 1281-1283;
- zeznania świadka C. K. – k. 517-518, k. 25 (akta odezwy sądowej III Cps 529/16);
- opinia z zakresu badań broni i balistyki z dnia 03.06.2016 r. – k. 1262-1280;
- ustna opinia biegłego ze specjalności badania broni i balistyki M. K. (2) na rozprawie z dnia 10 sierpnia i 7 września 2016 r. – k. 1626, 1657.

Oskarżony **P. M.** urodził się (...) Jest kawalerem i nie ma nikogo na utrzymaniu. Legitymuje się wykształceniem zawodowym mechanika maszyn i urządzeń. Przed osadzeniem w areszcie nie pracował i utrzymywał się, jak oświadczył, z oszczędności „i z tego co ukradł”. Nie był dotychczas karany sądownie. Nie posiada żadnego majątku większej wartości. Z przeprowadzonego wywiadu środowiskowego wynika, iż miał przeciętną opinię.

Dowód:

- dane osobowe zawarte w akcie oskarżenia – k. 1560;
- dane osobowe podane do protokołu rozprawy – k. 1025v;
- dane o karalności – k. 1320;
- kwestionariusz wywiadu środowiskowego – 430-431.

P. M. nie jest chory psychicznie aktualnie i nie był chory psychicznie w krytycznym czasie, nie jest też upośledzony umysłowo. Działania objęte zarzutem nie wynikały z zaburzeń psychotycznych, w szczególności nie wynikały z zaburzeń depresyjnych – miały one charakter podporządkowany celowi, wymagały przewidywania i dostosowania działań do okoliczności.

W krytycznym czasie w odniesieniu do stawianych zarzutów P. M. nie miał z przyczyn chorobowych zniesionej ani w stopniu znacznym ograniczonej zdolności do rozumienia znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem. Nie zachodzą warunki z art. 31 § 1 i 2 k.k.

Dowód:

- opinia sądowo-psychiatryczna – k. 1338-1342, 1657-1658.

Oskarżony P. M. przesłuchiwany w toku postępowania przygotowawczego składał zmienne wyjaśnienia, początkowo nie przyznając się do popełnienia zarzucanego mu czynu związanego z napadami na banki. Przesłuchiwany po raz pierwszy (k. 370-375) i kolejny (k. 377-378), gdy przedstawiono mu jedynie zarzut dokonania rozboju w placówce (...) przy ul. (...) we W. w dniu 20 stycznia 2016 r.

i posiadanie broni bez zezwolenia, przyznawał, iż jeździł do miast takich jak P., W., K. i K. w celu poszukiwania pracy i zmiany miejsca zamieszkania. Wskazywał, iż mógł w tym czasie pojawiać się

w bankach celem wypłaty gotówki, ponieważ konto osobiste miał zablokowane przez komornika i w płatnościach musiał korzystać z kart kredytowych. Odnosił się do sytuacji majątkowej, wyjaśniając, iż w połowie 2013 r. podupadła prowadzona przez niego w stolicy działalność gospodarcza. Zaprzestał odprowadzania składek VAT, pojawiło się zadłużenie rządu kilkudziesięciu tysięcy złotych, a następnie komornik. Pod koniec 2013 r. przeprowadził się do Ł., gdzie wynajął mieszkanie. W tym czasie miał się różnych zajęć, aby móc się utrzymać, wyprzedawał również swoją złotą biżuterię, z której uzyskał kwotę ok. 13.000 zł. Wyjaśniał, iż numer (...) w sieci P. należy do niego, zawsze podczas wyjazdów telefon ten miał przy sobie. Oprócz tego miał też telefon z jednorazową kartą z przeznaczeniem na cele związane z poszukiwaniem pracy. Odnosząc się do zabezpieczonego rewolweru podnosił, iż zakupił go w 2014 r. w sklepie (...)pl w centrum B. (...) w W.. Konkretny model polecił mu sprzedawca, a przy zakupie nikt nie wymagał od niego żadnych pozwoleń. Zapewniono go, że z uwagi na moc wystrzału taka broń nie wymaga pozwolenia. Dodał, iż za pomocą tej broni wystrzeliwał racę, ale okazało się, że pistolet do tego celu jest nieprzydatny. Wyjeżdżając poza Ł. czasami woził tę broń w torbie, co do zasady trzymał ją w domu. Dodał, iż można było strzelać z niej gumowymi kulkami. Nie potrafił wyjaśnić, dlaczego w telefonie miał zrzuty map z zaznaczonymi placówkami bankowymi. Przyznał, iż

w czasie wyjazdów do innych miast korzystał na miejscu z taksówek. Po okazaniu oskarżonemu zrzutów ekranu z monitoringu ze sklepu (...) z dnia 20 stycznia 2016 r. wyjaśnił, iż zdjęcia przedstawiają jego osobę. Dodał, iż nie pamięta, co tego dnia robił we W.. Przyjechał i odjechał stamtąd najprawdopodobniej (...). Po okazaniu oskarżonemu zapisu z monitoringu kamer (...) we W. przy ul. (...) z godz. 15:48-15:54 oskarżony nie rozpoznał się na zapisie przyznając, iż posiada kurtkę marki T. (...). Wyjaśniał, iż leczy się psychiatrycznie z powodu myśli samobójczych, leczenie farmakologiczne pozwala mu na normalne funkcjonowanie.

Przesłuchiwany w toku posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych jemu czynów. Zaprzeczył, iż znajdował się na zdjęciach monitoringu z banku, odnosząc się do różnic w ubiorze z osobą przedstawioną na zdjęciach.

Przesłuchiwany po raz kolejny w dniu 29 lutego 2016 r. (k. 414-421) przyznał się do popełnienia zarzucanych jemu czynów. Podtrzymał swoje wyjaśnienia w zakresie okoliczności zakupu rewolweru dodając, iż zakupił do niego także gumowe kule i ślepe naboje. Nie miał zamiaru wykorzystywać broni do napadów na banki. W zakresie rozboju dokonanego w (...) we W. przy ul. (...) wyjaśniał, iż powyższy bank znalazł w aplikacji G. M. i uznał, że jego usytuowanie jest dobre, aby dokonać napadu. W dniu zdarzenia przyjechał z Ł. do W.(...)m, na miejscu był około godz. 13:00. Na postoju taksówek przy (...) wsiadł do auta i poprosił o podwiezienie na ulicę obok banku. Na tej samej ulicy oskarżony „złapał” taksówkę po dokonaniu rozboju. Ubrany w czarną kurtkę z kapturem m-ki N. (...), ciemne jeansowe spodnie i buty – zabezpieczone podczas przeszukania – wszedł po chwili obserwacji do wnętrza placówki banku. Podszedł w stronę wolnego okienka, wyciągnął z kieszeni rewolwer i zażądał wydania pieniędzy. Wyjaśniał, iż jego rewolwer nie był nabity. Na jego żądanie pracownica banku wydała oskarżonemu pieniądze w kwocie około 2000 zł. Ten pieniądze te włożył do reklamówki schowanej w kieszeni kurtki. Szybko wyszedł z banku i wsiadł do taksówki. Dodał, iż jak wszedł do banku, to przy jednym z okienek znajdował się pracownik z inną osobą. Z taksówki wysiadł pod (...) i udał się w stronę (...), z którego wyjechał ok. 17:00 (...) do Ł.. Po drodze wszedł do marketu, gdzie zakupił jedzenie i napoje. Około 2 tygodnie przed dokonaniem rozboju

w (...) oskarżony zdał sobie sprawę, że napady są jedynym sposobem zdobycia w szybkim czasie pieniędzy. Wyjaśniał, iż ma zaległości w Urzędzie Skarbowym w W. oraz kredyt hipoteczny do spłacenia, nadto posiada zadłużoną kartę

kredytową. Łączna kwota jego zobowiązań opiewa na kwotę ok. 80.000 zł. Do napadów na bank zainspirowały go media.

W czerwcu 2015 r. w aplikacji G. M. znalazł (...). Po wyjściu z (...) we W. udał się na przystanek (...) i wsiadł do autobusu. Pod placówką banku był w okolicach godz. 15:00-16:00. Ubrany był w ciemnogrnatową bluzę z kapturem, ciemne spodnie jeansowe

i czapkę. Po wejściu do banku podszedł do biurka, przy którym siedziała pracownica. Ponieważ kogoś obsługiwała, poprosiła oskarżonego, żeby zaczekał, co też ten zrobił. Po odejściu klienta oskarżony podszedł do kobiety, wyciągnął rewolwer. Kobieta przeszła razem z nim do sąsiedniego biurka i po minucie wydała mu kwotę 15-16 tys. złotych, które zapakował

w ulotkę. Oskarżony opuścił bank i wszedł do zamówionej wcześniej taksówki, która czekała na niego na sąsiedniej ulicy. Podjechał pod Pasaż (...), gdzie porzucił swoją bluzę i kupił nową. Piechotą udał się na (...), skąd odjechał do Ł.. Z dworca zabrał zostawioną tam wcześniej czarną torbę sportową marki N.. Pieniądze, które uzyskał przeznaczył na spłatę części długów.

Kolejnego napadu dokonał w sierpniu 2015 r. Podobnie jak wcześniej, wytypował bank w G. M., tym razem przy ul. (...) we W..

W dniu napadu przyjechał z Ł.(...)m, zostawił w schowku na dworcu torbę, po czym wsiadł do tramwaju. Na sobie miał jasnoniebieską bluzę i jasną czapkę z daszkiem. Ok. godz. 15:00-16:00 wszedł do banku

i podszedł do biurka, przy którym siedział mężczyzna. Następnie wyciągnął rewolwer i zażądał wydania pieniędzy. Pracownik wydał mu kwotę ok. 20.000 zł kilka nominalów po 50 euro. Pieniądze zostały schowane do reklamówki, oskarżony nie pamiętał czy robił to sam, czy pracownik banku. Oskarżony wyszedł, przeszedł przez podwórko i wszedł do zamówionej wcześniej taksówki. Wyrzucił telefon. Podjechał pod (...) i poszedł na Dworzec Autobusowy. Uzyskane pieniądze przeznaczył na bieżące potrzeby i spłatę zadłużenia. Euro wymienił w kantorze.

Następny napad miał miejsce 2-3 miesiące później. Bank (...) we W. został również wytypowany na podstawie wskazań aplikacji G. M.. Po przyjeździe (...) do W. oskarżony kupił coś do jedzenia i udał się pod bank. Ubrany był w czarną kurtkę z kapturem, spodnie jeansowe i czarną czapkę z daszkiem. Wszedł do środka i ustawił się w kolejce – przed nim znajdowała się jedna osoba. Oskarżony następnie, jak wyjaśniał, podszedł do kobiety siedzącej za ladą, wyciągnął z kieszeni kurtki rewolwer i zażądał wydania pieniędzy. Otrzymał 2000 zł, które schował do reklamówki. Po wyjściu wsiadł do zaparkowanej na sąsiedniej ulicy, zamówionej uprzednio taksówki. Na dworcu autobusowym wsiadł do (...), którym wrócił do Ł.. Pieniądze uzyskane z napadu przeznaczył na bieżące wydatki i spłatę części długu z karty kredytowej.

Do kolejnego napadu doszło 1-2 miesiące później w (...) we W.. Oskarżony nie pamiętał ulicy, na której znajdowała się ww. placówka dodając, że znajdowała się w okolicy dużego skrzyżowania. Bank został znaleziony przy pomocy aplikacji G. M.. Oskarżony przyjechał (...) do W. i przesiadł się do autobusu miejskiego. Wsiadł w okolicy banku, wszedł do środka i skierował się w stronę okienka położonego najdalej od drzwi wejściowych. Siedzącemu przy nim mężczyźnie okazał rewolwer i zażądał wydania pieniędzy. Otrzymał kwotę w wysokości ponad 20.000 zł schował do reklamówki. Wyszedł z placówki banku i wsiadł do zamówionej wcześniej taksówki, która czekała na niego na sąsiedniej ulicy i podjechał pod (...). Stamtąd pieszo udał się w stronę dworca autobusowego. Po drodze wyrzucił czarną puchową kurtkę marki B., w którą był ubrany.

Oskarżony wyjaśniał, iż napadów dokonywał zawsze pomiędzy godziną 15:30 a 16:30 a przyjeżdżał do W. pomiędzy 13:00 a 14:30.

W dniu 17 lutego 2016 r. oskarżony, jak wyjaśniał, dokonał napadu w placówce (...)umiejscowionej przy ul. (...)

w P.. Bank wytypował przy pomocy G. M., następnie udał się (...) do P.. Do środka banku wszedł po godz. 14:00. Ubrany był w czarną kurtkę z kapturem N. F., czarną czapkę

z daszkiem i ciemne spodnie jeansowe. Pracownik banku podszedł do niego i zapytał, czy może w czymś pomóc, oskarżony odpowiedział, iż czeka w kolejce do kasy. Po chwili został poproszony do kasy, gdzie wyciągnął rewolwer i zażądał wydania pieniędzy. Oskarżony wyjaśniał dalej, iż podał pracownikowi banku torbę, do której ten zapakował pieniądze. Na zewnątrz zaparkowana na sąsiedniej ulicy czekała na niego zamówiona wcześniej przy pomocy zatrzymanego telefonu m-ki M. taksówka. Uzyskane podczas napadu pieniądze w kwocie ok. 1000 zł oskarżony przeznaczył na bieżące wydatki.

Dodał, iż innych przestępstw nie dokonał. Podkreślił, iż w czasie z żadnego z opisywanych przez niego napadów rewolwer, którym się posługiwał, nie był nabity. Zabezpieczone w toku przeszukania w Ł. ubrania w postaci kurtki marki N. (...) i czarna czapka z daszkiem z napisem (...) były przez niego używane w trakcie dokonywania napadów. Oskarżony wyraził skruchę i żal z powodu popełnionych czynów. Podsumował, iż dokonał łącznie 6 napadów – 5 we W. i jeden w Ł.. Dodał, iż nie miał na celu wyrządzenie komukolwiek krzywdy, jego jedynym celem były uzyskanie pieniędzy, których nie był w stanie uzyskać w legalny sposób. Okoliczności takie jak długi, brak pracy oraz problemy psychiczne doprowadziły go do popełnienia przestępstw. Po dokonaniu napadu na (...) w okolicach dworca (...) wyrzucił telefon komórkowy, z którego zamówił taksówkę.

Przesłuchiwany w dniu 3 marca 2016 r. (k. 449-452) podtrzymał złożone wcześniej wyjaśnienia i podał dodatkowe informacje związane z lokalizacją banku (...) we W.. Dodał, iż posiadał konto typu (...) w C. i (...). Kartę kredytową z C. spłacał środkami pochodzącymi z napadów. Spłatą kredytu hipotecznego zajmował się najemca mieszkania. Oskarżony wyjaśniał, iż był jedynym użytkownikiem telefonu o numerze 731 101 841. Wyraził także wolę dobrowolnego poddania się karze.

W toku przeprowadzonego w dniu 3 marca 2016 r. (k.454-458) eksperymentu procesowego oskarżony odtworzył przebieg zdarzenia związanego z napadem w dniu 20 stycznia 2016 r. na (...) przy ul. (...) we W..

Przesłuchiwany po raz kolejny w dniu 14 kwietnia 2016 r. podtrzymał złożone wcześniej wyjaśnienia. Odnosząc się do przedmiotów zabezpieczonych w toku postępowania z jego mieszkania przy ul. (...) wyjaśniał, iż zostały przez niego nabyte przed dokonaniem przedmiotowych napadów. Po raz kolejny tłumaczył, iż kupując i posiadając zatrzymany rewolwer Z. R. model (...) był i jest przekonany, iż nie jest to broń palna, a sprzedawca przy zakupie zapewniał, iż broń spełnia wymogi broni alarmowej i tym samym można ją kupić i posiadać bez zezwolenia. Wyjaśniał, iż nie dokonywał ani nie zlecał dokonania jakichkolwiek przeróbek w posiadanym rewolwerze.

Przesłuchiwany po raz ostatni w toku postępowania przygotowawczego (k. 1477-1478) przyznał się do popełnienia czynu związanego z napadem na oddział (...)w P.. Dodał, iż rewolwer, którym się posługiwał, nie był bronią palną, ale bronią na kapiszony, w trakcie napadu nie była naładowana. Oskarżony wyjaśniał, iż ostatni raz strzelał z niej w S. 2015 r. Ostatni raz ładował ją po napadzie w P.. Wskazywał, iż posiadał do tej broni kapiszony i kulki gumowe, i nie przerabiał jej. Kupił ją fabrycznie nowa w sklepie (...)w W.. Na koniec dodał, iż utrzymywał się z pieniędzy z napadów i z pieniędzy uzyskanych ze zlikwidowania polisy na życie.

Oskarżony P. M. przesłuchiwany w toku postępowania sądowego przyznał się do popełnienia 6 napadów na bank. Odnosząc się do zarzutu posiadania broni bez wymaganego zezwolenia przyznał, iż posiadał pistolet Z., ale nie wiedział, iż jest to broń palna i na jej posiadanie takowe zezwolenie jest wymagane. O braku wymogu posiadania zezwolenia zapewniał go w sklepie stacjonarnym (...) Broń w trakcie napadów służyła jako straszak i nie była naładowana. Wyjaśniał, iż odczuwa wstyd i żal, i chciałby przeprosić ludzi, z którymi miał styczność w trakcie napadów. Jako swoją motywację wskazał długi w kwocie ponad 100.000 zł i brak pomysłu jak sobie z nimi poradzić.

Po odczytaniu oskarżonemu jego wyjaśnień złożonych na k. 370-375 ten nie podtrzymał ich, albowiem, jak wskazywał, potem zmienił je.

Po odczytaniu wyjaśnień na k. 377-378 oskarżony nie podtrzymał braku przyznania się do winy, albowiem, jak wskazał, dopuścił się napadów. Podtrzymał wyjaśnienia w zakresie jego osoby i zakupu broni.

Oskarżony podtrzymał wyjaśnienia złożone na k. 397-399, k. 414-421, k. 449-452, k. 454-458, k. 1316-1318, k. 1460-1463 i k. 1477-1478.

Odpowiadając na pytanie Prokuratora oskarżony wyjaśniał, iż przedmiotowa broń na kule została mu polecona przez sprzedawcę w sklepie zamiast wiatrówki. Sprzedawca zapewniał też, że żadne zezwolenia i rejestracja nie jest wymagana. Na 2-3 tygodnie przed pierwszym napadem podjął decyzję o wykorzystaniu w nich pistoletu. Odpowiadając na pytanie Sądu wyjaśniał, iż nie zauważył w przedmiotowej broni jakiegoś przerobienia i różnicy w wyglądzie komór. Dodał, iż od momentu zakupu do zatrzymania broni ta różniła się tylko z zewnątrz, była pocierana. Oskarżony nie zauważył żadnych zmian w jej w funkcjonowaniu ani w wyglądzie.

Po okazaniu oskarżonemu na rozprawie w dniu 7 września 2016 r.

(k. 1656) przedmiotowego rewolweru Z. ten oświadczył, iż przetarcia lakieru powstały na skutek użytkowania. Dodał, iż trochę je zeszlifował, otluszczył i pomalował lakierem. Po okazaniu przez biegłego bębena rewolweru, w którym jedna z 6 komór nabojoych była rozwiercona i szersza od pozostałych, oskarżony podtrzymał, iż nie dokonywał w broni żadnych przeróbek.

Sąd zważył co następuję:

Wina i sprawstwo oskarżonego w odniesieniu do zarzucanych jemu aktem oskarżenia czynów nie budzi wątpliwości Sądu.

Wyjaśnienia oskarżonego, w których ten przyznaje się do dokonania w okresie od 17 czerwca 2015 r. do 17 lutego 2016 r. pięciu rozbojów w oddziałach różnych banków we W. i jednego w oddziale banku (...) w P., zasługiwały na uwzględnienie i stanowiły jeden z kluczowych dowodów pozwalających na ustalenie w sposób niebudzący wątpliwości stanu faktycznej niniejszej sprawy. Oskarżony nie tylko przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, ale opisał w szczegółowy sposób okoliczności ich popełnienia. Treść jego wyjaśnień w tym zakresie należało uznać za spójną, logiczną i tym samym wiarygodną, albowiem znalazła ona potwierdzenie w szeregu zgromadzonych dowodów, w tym zeznaniach świadków przywołanych w stanie faktycznym uzasadnienia – pracowników przedmiotowych banków, którzy mieli z oskarżonym styczność w trakcie dokonywania przez niego poszczególnych napadów. Relacje tych osób w żaden sposób nie były sprzeczne z treścią wyjaśnień oskarżonego, a jedynie je uzupełniały. Wraz z dowodami z dokumentów w postaci protokołów oględzin zapisów z monitoringów dały one pełny obraz przestępnego zachowania oskarżonego.

Szerszego odniesienia wymaga ocena wyjaśnień oskarżonego w kontekście ujawnionego w jego mieszkaniu w toku przeszukania i opisanego szczegółowo w stanie faktycznym niniejszego uzasadnienia rewolweru marki (...). W toku postępowania bezspornie ustalono, w ślad za zasługującymi na wiarę wyjaśnieniami oskarżonego, iż przedmiotowym rewolwerem posługiwał się każdorazowo w czasie dokonywania rozbojów w oddziałach banków we W. i P.. Sąd nie miał także podstaw do nieuwzględnienia wyjaśnień oskarżonego, gdy opisywał on, iż rewolwer Z. kupił w W. w sklepie (...)pl, gdzie zapewniono go, iż na przedmiotowy rewolwer nie jest wymagane pozwolenie, albowiem prawdziwość tych wyjaśnień (co do braku potrzeby posiadania zezwolenia na zakup) potwierdził świadek C. K. – pracownik sklepu (...)pl. (...) ten tłumaczył, iż przedmiotowy rewolwer marki Z. kal. 10 mm sprzedawany był od 2014 r do połowy 2015 r. bez zezwolenia jako pistolet hukowo-kinetyczny.

Posiłkując się opinią biegłego z zakresu broni i balistyki Sąd ustalił, iż znaleziona w mieszkaniu oskarżonego i używana przez niego w trakcie przeprowadzonych napadów broń to rewolwer marki Z. (...) model (...) kal. 10 mm nr (...) (...) Jest to broń palna przystosowana oryginalnie do wystrzeliwania pocisków alarmowych bocznego zapłonu kalibru 6 mm F. oraz pocisków gumowo-kompozytowych kal. 10 mm – przy wykorzystaniu ciśnienia gazów powstających podczas odstrzelania przywołanych naboju kal. 6 mm F. stanowi w świetle przepisów ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji broń palną, na której posiadanie wymagane jest pozwolenie. Przedmiotowy rewolwer był sprawny i pozwalał na wystrzeliwanie ww. amunicji, o czym świadczyły przeprowadzone w toku postępowania przygotowawczego testy próby sprawnościowe. Tym niemniej, wskazać również w tym miejscu należy kluczową dla odpowiedzialności oskarżonego okoliczność, iż przedmiotowy rewolwer został samodzielnie przerobiony poprzez rozwiercenie jednej komory naboju jego bębna i tym samym przystosowanie go do wystrzeliwania naboju dłuższego alarmowego kal. (...) zawierającego proch strzelniczy. Biegły podnosił, iż pocisk wystrzelony przy użyciu takiego naboju ma znacznie wyższą energię kinetyczną, a przeprowadzone próby sprawnościowe dowiodły, iż rewolwer zdolny jest do wystrzeliwania tego typu pocisków po uprzednim załadowaniu ich do rozwierconej komory naboju. Na rozprawie biegły podnosił, iż na ścianach rozwierconej komory naboju widoczne są wyraźne ślady określone obróbki skrawaniem, a przerobienie nie ma charakteru fabrycznego. Przesłuchany w drodze pomocy sądowej świadek C. K. potwierdził, iż sklep (...) sprzedawał broń fabrycznie nową i nie było możliwości skierowania do sprzedaży broni, w której rozwiercona byłaby jedna komora, a Sąd nie miał podstaw, aby odmówić wiarygodności zeznaniom tego świadka.

Oskarżony wyjaśniał, iż nie dokonywał ani nie zlecał dokonania jakichkolwiek przeróbek w posiadanym rewolwerze. Jediną jego ingerencją w konstrukcję rewolweru było – jak tłumaczył na rozprawie w dniu 7 września 2016 r. (k. 1656v) - zeszlifowanie, otluszczenie i pomalowanie lakierem przetarć, które powstały wskutek użytkowania broni. Jakkolwiek przeprowadzone postępowanie dowodowe nie pozwoliło na ustalenie, iż oskarżony własnoręcznie dokonywał przeróbek w posiadanym rewolwerze tak niewątpliwie w ocenie Sądu oskarżony musiał mieć świadomość co do posługiwania się bronią przerobioną z istotną modyfikacją w postaci samodzielnego rozwiercenia jednej z komór naboju i przystosowania jej do wystrzeliwania naboju kal. (...). Podkreślić chociażby należy, iż to właśnie 82 naboju alarmowych bocznego zapłonu ww. kalibru produkcji Bośni i Hercegowiny ujawniono w toku przeszukania mieszkania oskarżonego przy ul. (...) w Ł.. Logicznym jest, iż gdyby oskarżony nie miał świadomości o samodzielnym przerobieniu komory naboju rewolweru celem przystosowania go do wystrzeliwania naboju kal. (...) nie trzymałby tego rodzaju amunicji w zajmowanym mieszkaniu. Podkreślić w tym miejscu ponownie należy, iż zarówno z zeznań świadka C. K. jak i opinii biegłego jednoznacznie wynikało, iż brak było możliwości, aby broń przerobioną w ten sposób oskarżony zakupił w sklepie (...) .pl.

W ocenie Sądu brak było podstaw do uznania, aby pisemna opinia biegłego z zakresu badań i broni balistyki (znajdującego się na liście biegłych SO we Wrocławiu), uzupełniona zeznaniami i ustną opinią biegłego wyrażoną w toku postępowania sądowego w niniejszej sprawie była niepełna – zawierała bowiem odpowiedzi na wszystkie zadane biegłemu pytania

i uwzględniała wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia konkretnej kwestii okoliczności, a także zawierała uzasadnienie wyrażonych w niej ocen

i poglądów. Nie sposób czynić względem niej także zarzutu niejasności, albowiem była spójna i zawierała jednoznaczne wnioski końcowe umożliwiające odczytanie ostatecznego poglądu biegłego. Tym samym uznać należy, iż nie wystąpiły określone w art. 201 k.p.k. przesłanki do powołania innych biegłych (jak choćby postulowanego przez obronę biegłego w zakresie rusznikarstwa) i kontynuowania postępowania dowodowego w tym zakresie.

Ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd wykorzystał również opinię psychiatryczną dotyczącą oskarżonego, albowiem sporządzona ona została w nakazanej przepisami formie przez uprawnione do tego osoby, a wnioski z niej wypływające były spójne i logiczne. Biegłe z zakresu psychiatrii J. B. (1) i A. J. w sposób jednoznaczny po badaniu oskarżonego stwierdziły, iż nie zachodzą przesłanki z art. 31 § 1 i 2 k.k. Odnosząc się zaś do podawanego przez oskarżonego leczenia psychiatrycznego podejmowanego przez niego od okresu letniego 2014 r.

i przedłożonego na tę okoliczność dokumentu w postaci skierowania do szpitala psychiatrycznego biegłe jednoznacznie stwierdziły, iż jednoznacznie wykluczyć trzeba, iż powodowane one było głębszymi stanami depresyjnymi. Takowe bowiem wykluczały człowieka z aktywności życiowej i uniemożliwiały podróżowanie i podejmowanie działań opisanych w zarzucie. Na rozprawie biegłe precyzowały, iż stan ciężkiej depresji zagraża życiu i bezwzględnie wymaga leczenia szpitalnego. Epizod depresji łagodnej obniża jakość życia człowieka, ale nie wyklucza go z życia. Epizody umiarkowane i ciężkie wiążą się ze stanami obniżenia nastroju do poziomu rozpaczy, czarnowidztwa, pesymizmu, samooskarżania, spowolnienia, a nawet zahamowania psychoruchowego. Leki zażywanie przez oskarżonego w 2014 r. poprawiły jego stan psychiczny i pozwoliły powrócić mu do normalnego funkcjonowania. Wykluczało to działanie przez niego w okresie objętym zarzutem w stanie znacznej albo ograniczonej zdolności do rozumienia znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem.

Wbrew twierdzeniom obrony biegłe wykonując opinię posiadały wiedzę odnośnie leczenia psychiatrycznego oskarżonego. W sposób wyczerpujący uzasadniły, dlaczego konkluzja o braku przesłanek z art. 31 § lub § 2 k.k. miała zastosowanie i dlaczego wniosek taki mógł zostać sporządzony bez potrzeby zwracania się o dokumentację lekarską leczenia psychiatrycznego P. M.. Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować ustalenia zawarte w opinii.

Sąd nie znalazł także przesłanek do podważenia wiarygodności zeznań przesłuchiwanymi i ujętymi w stanie faktycznym świadków. Z oczywistych względów największą wiedzą w zakresie czynów opisanych w akcie oskarżenia i tym samym najbardziej przydatne były relacje pracowników banków (pokrzywdzonych w niniejszej sprawie), którzy wobec gróźb oskarżonego wyrażonych poprzez wycelowanie w ich kierunku trzymanego przez niego pistoletu na jego żądanie wydali mu z kas banku dostępne kwoty pieniężne. Zeznania tych osób, tj. A. D., K. K., D. W. (1), R. M., B. M. i M. N. (1) uzupełnione wyjaśnieniami oskarżonego i przede wszystkim dowodami w postaci monitoringu poszczególnych oddziałów banków

w sposób precyzyjny, z dokładnością wręcz co do sekundy, pozwoliły na odtworzenie przebiegu poszczególnych zdarzeń i zachowania w ich trakcie oskarżonego, dodatkowo w żaden sposób sobie nie zaprzeczały i dlatego stały się podstawą dla ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Istotne dla Sądu i przydatne dla oceny odpowiedzialności prawnokarnej oskarżonego w zakresie czynu zakwalifikowanego z art. 263 § 2 k.k. były zeznania C. K.. Świadek ten był pracownikiem sklepu (...) w (...) – czyli w miejscu, gdzie oskarżony kupił przedmiotowy rewolwer m-ki Z. kal. 10 mm. Przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym wskazywał, iż na posiadanie tej broni będącej w jego ocenie pistoletem kinetycznym zezwolenie nie było potrzebne. Pistolet ten był sprzedawany bez prowadzenia ewidencji nabywców od 2014 r. do połowy 2015 r. Przesłuchiwany w toku postępowania sądowego w drodze pomocy sądowej świadek wypowiedział się jednoznacznie, iż modele rewolweru Z. sprzedawane były jako fabrycznie nowe i wszystkie komory nabojoye posiadały fabryczne przewężenie (tzw. kanalik ogniowy). W ocenie świadka tylko poprzez zewnętrzną ingerencję i przerobienie samodzielne możliwe było zlikwidowanie fabrycznego przewężenia i w ten sposób umożliwienie wprowadzenia do tak przerobionej komory rewolweru naboju alarmowego bocznego zapłonu kal. 22 long (tzw. długiego). Nie było możliwe, aby tak przerobiona broń była sprzedawana w sklepie.

W mniejszym stopniu, ale nadal przydatne w ustaleniu okoliczności związanych z poszczególnymi rozbojami, były zeznania świadków M. K. (1), W. B., K. W., W. Ż., W. K., B. Z., N. K., J. P., A. K., K. M. (1), Z. S., B. K., M. B., G. B., E. G. i M. M. (2).

Nieprzydatne dla ustaleń stanu faktycznego okazały się zeznania R. R. - osoby podejrzewanej pierwotnie o dokonanie opisanych w stanie faktycznym rozbojów, a także zeznania świadków E. B., S. C., A. S., K. M. (2), S. P., M. N. (2), P. P., G. R. i I. S., którzy to nie mieli wiedzy o przedmiotowych zdarzeniach będących przedmiotem niniejszego postępowania, a ich wiadomości w tym zakresie ograniczały się w najlepszym przypadku do relacji zasłyszanych od innych osób.

Budując stan faktyczny Sąd uwzględnił także dokumenty zawnioskowane do ujawnienia w akcie oskarżenia, w tym protokoły oględzin rzeczy i miejsc, w szczególności wspomniane już protokoły oględzin z oględzin zapisu monitoringu, opinie z badań informatycznych i traseologicznych, jak

i dane z wynikające z informacji z K. oraz wywiadu środowiskowego. Podkreślić należy w tym miejscu znaczenie kluczowego dla wytypowania sprawcy rozbojów w osobie P. M. dowodu w postaci opracowania miejsc logowań telefonu, którym posługiwał się oskarżony i jego powiązaniu (logowaniu) w inkryminowanym czasie w pobliżu miejsc, do których dochodziło do rozbojów.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym, w wyniku oceny przeprowadzonych dowodów, Sąd uznał, iż oskarżony P. M. dopuścił się popełnienia czynów opisanych w pkt I-VI części wstępnej wyroku, tj. przestępstw z art. 280 § 2 k.k.

Przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. polega na kradzieży, czyli na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia, to znaczy na wyjęciu rzeczy ruchomej spod władztwa osoby uprawnionej we władanie sprawcy, przy czym sprawca, realizując znamię przywłaszczenia, musi działać w celu włączenia rzeczy do swego majątku, objęcia w posiadanie lub postępowania jak z rzeczą własną. Aby wypełnić wszystkie, opisane w art. 280 § 1 k.k., znamiona przestępstwa rozboju sprawca dokonując kradzieży musi ponadto użyć enumeratywnie wymienionych w tym przepisie szczególnych sposobów zachowania skierowanych na osobę, a polegających na użyciu bądź przemocy, bądź groźby jej natychmiastowego użycia albo też na doprowadzeniu człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Od strony podmiotowej sprawca musi działać z zamiarem bezpośrednim, kierunkowym, a więc w celu przywłaszczenia.

Kwalifikowanym typem rozboju, opisanym w art. 280 § 2 k.k., jest posługiwanie się przez sprawcę przy jego popełnieniu bronią palną, nożem lub innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem lub środkiem obezwładniającym albo działanie w inny sposób bezpośrednio zagrażający życiu lub wspólnie z inną osobą, która posługuje się taką bronią, przedmiotem, środkiem lub sposobem.

Użyte w znamionach art. 280 § 2 k.k. słowo "posługuje się" interpretowane jest w literaturze i orzecznictwie stosunkowo szeroko.

W szczególności przyjmuje się, że "posługiwanie się" ma szerszy zakres znaczeniowy od czasownika "używa" i obejmuje wszelkie manipulowanie takimi środkami, w tym także ich okazywanie w celu wzbudzenia w ofierze obawy ich użycia (vide: wyrok SA w Lublinie z 14.10.2004 r., II Aka 182/04, Prok. i Pr. 2005, nr 7-8, poz. 28). Każda zatem forma demonstrowania broni palnej, noża lub innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu (np. przystawianie go do ciała ofiary lub chociażby konkludentne prezentowanie groźby natychmiastowego jego zastosowania) w celu dokonania zaboru rzeczy, zmierzająca do spotęgowania przemocy względnie groźby jej zastosowania lub wywołania większej obawy i poczucia zagrożenia, może być uznana za posługiwanie się tym narzędziem lub przedmiotem (vide: wyrok SN z dnia 3.05.1984 r., II KR 81/85, OSNPG 1984, Nr 11, poz. 99 oraz zawierające tak samo brzmiące tezy wyroki SN z 7 kwietnia 1971 r., IV KR 22/71, OSNPG 1971, Nr 10, poz. 181; z 29 września 1971 r., IV KR 186/71, OSNPG 1972, Nr 1, poz. 12; z 18 kwietnia 1984 r., II KR 73/84, OSNKG 1984, Nr 9, poz. 91 i z 12 listopada 1985 r., IV KR 274/85, OSNKG 1986, nr 9-10, poz. 78; O. Górniok (w:) System prawa karnego..., s. 432 i n.; W. Świda (w:) I. Andrejew, W. Świda, W. Wolter, Kodeks karny..., s. 643 i n.; A. Marek, Prawo karne..., s. 542 i n.; J. Bafia (w:) J. Bafia, K. Mioduski, M. Siewierski, Kodeks karny..., s. 560 i n.), (Zoll Andrzej (red.), Barczak-Oplustil Agnieszka, Bogdan Grzegorz, Cwiakalski Zbigniew, Dąbrowska-Kardas Małgorzata, Kardas Piotr, Majewski Jarosław, Raglewski Janusz, Rodzynkiewicz Mateusz, Szewczyk Maria, Wróbel Włodzimierz, Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k., Zakamycze, 2006, teza 89).

Z zeznań świadków – pracowników banków – od których

w krytycznym czasie oskarżony zażądał wydania pieniędzy, tj. D. W. (1), R. M., M. N. (1), B. M., A. D. i K. K. wynikało jednoznacznie, iż oskarżony każdorazowo domagając się wydania pieniędzy uprzednio kierował w ich stronę ręką trzymanego w prawej ręce rewolweru. W ocenie Sądu zachowanie takie jednoznacznie wypełnia opisane wyżej i utrwalone

w doktrynie i orzecznictwie znamię „posługiwania się”. W ślad zaś za opinią z zakresu broni i balistyki samodzielowo przerobiony rewolwer typu Z.

o nr fabrycznym (...) - (...) niewątpliwie stanowił sprawną broń palną, więc był tym samym przedmiotem niebezpiecznym w rozumieniu art. 280 § 2 k.k.

Przypisane oskarżonemu zachowania z art. 280 § 2 k.k. stanowiły ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., albowiem popełnione zostały w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności. Również przesłanka formalnoprawna w postaci ich popełnienia przed zapadnięciem pierwszego wyroku co do któregośkolwiek z nich została zachowana.

Sąd uznał również oskarżonego P. M. za winnego popełnienia czynu z art. 263 § 2 k.k. dostosowując opis przypisanego w punkcie II części dyspozytywnej wyroku czynu (pkt VII części wstępnej aktu oskarżenia) do charakteru przerobienia przedmiotowego rewolweru marki (...) kal. 10 mm o nr fabrycznym (...) - (...).

Zgodnie z treścią art. 263 § 2 k.k. kto bez zezwolenia posiada broń palną lub amunicję podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Przedmiotem czynu jest broń palna albo amunicja. Kodeks karny nie podaje definicji tych pojęć, a znajdują się one w ustawie z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz.U. 1999 r., nr 53 poz. 549 z późn. zm.).

W orzecznictwie utrwalił się pogląd, iż „posiadaniem” broni palnej lub amunicji jest każde władanie nimi, jeżeli tylko towarzyszy sprawcy taki zamiar, nawet bez chęci zatrzymania tych rzeczy na własność. Przestępstwo ma charakter trwały, polegający na utrzymywaniu określonego stanu bezprawnego, który zaczyna się z chwilą wejścia w „posiadanie” broni palnej lub amunicji, a kończy się w wyniku przekazania tych rzeczy organom ścigania albo innej osobie do całkowitej dyspozycji bądź nieodwracalnego zniszczenia lub porzucenia. (vide: wyrok SN z dnia 13.08.1993 r., WR 107/93, OSNKW 1993, nr 11-12, poz. 74).

Posiadanie broni jest przestępstwem umyślnym, które można popełnić z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym. W wypadku gdy sprawca jest w błędzie co do ważności zezwolenia na posiadanie broni (np. że uległo ono przeterminowaniu) albo w ogóle nie wie, że zezwolenie takie jest wymagane (np. posiada znalezioną broń pochodzącą z okresu II wojny światowej), kwestię należy rozstrzygnąć, opierając się na wykładni przepisów dotyczących błędu co do znamion lub co do bezprawności czynu (vide: Andrzej Marek, komentarz do art. 263 k.k., LEX 2010).

W realiach niniejszej sprawy, jak ustalił Sąd na podstawie opinii biegłego z zakresu broni i balistyki, przedmiotowy rewolwer marki (...) - abstrahując już nawet na potrzeby wyводу w tym miejscu od jego samodzielnego przerobienia - stanowi w świetle ustawy broń, na której posiadanie wymagane jest pozwolenie.

Gdyby w tym miejscu założyć hipotetycznie, iż broń ta nie posiadała przeróbki w postaci rozwiercenia samodzielnego komory naboju celem przystosowania jej do wystrzeliwania naboju alarmowego kal. (...), to rozważenia Sądu wymagałaby analiza kwestii działania oskarżonego w ramach określonej w art. 30 k.k. usprawiedliwionej nieświadomości bezprawności czynu. Zgodnie z treścią wyżej przywołanego przepisu, w zależności od istnienia bądź też braku takiego usprawiedliwienia, sprawca nie popełnia przestępstwa albo Sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary.

W takim układzie za zbyt daleko idące wydawałoby się dopatrywanie w zachowaniu oskarżonego chociażby przejawów zamiaru ewentualnego popełnienia przestępstwa, gdy ten kupując rewolwer u znanego w skali kraju dystrybutora broni (którego działalność jest intensywnie reklamowana w środkach masowego przekazu) jest równocześnie przez sprzedawcę zapewniany, iż na przedmiotowy rewolwer nie trzeba posiadać pozwolenia. Zasadne wydawałoby się w przypadku takim przyjęcie, iż działanie takie polega na wprowadzaniu nabywców przedmiotowych rewolwerów w błąd i uniewinnienie oskarżonego od zarzutu popełnienia czynu z art. 263 § 2 k.k.

Tym niemniej uznając oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 263 § 2 k.k. Sąd miał na względzie posiadanie przez niego rewolweru marki Z. kal. 10 mm o nr fabrycznym (...) - (...) przerobionym poprzez rozwiercenie jednej komory naboju do naboju dłuższego alarmowego kal. (...). Jak wynikało z opinii biegłego i zeznań świadka C. K. przerobienie to nie miało charakteru fabrycznego i brak

było możliwości, aby rewolwer w takiej postaci został przez oskarżonego zakupiony w salonie sklepu (...) Opisana modyfikacja pozwalała, jak wynikała z opinii biegłego, na wystrzeliwanie z przerobionej komory naboju z zawartością prochu strzelniczego o wyższej energii kinetycznej i broń taka stanowiła broń palną w rozumieniu ustawy o broni i amunicji z 21 maja 1999 r. Twierdzenia oskarżonego o braku wiedzy o posługiwaniu się bronią samodziłowo przerobioną (i tym samym bronią palną, na które wymagane jest posiadanie zezwolenia) należało odrzucić wobec posiadania przez niego w mieszkaniu amunicji kalibru (...), przystosowanej właśnie do użycia przy pomocy rozwierconej komory naboju. Oskarżony tym samym posługując się samodziłowo przerobionym rewolwerem musiał się co najmniej godzić na to, iż posiada i posługuje się bronią palną, skoro przerobienie nie było fabryczne, a tym samym dozwolone.

Zachowanie oskarżonego P. M. w odniesieniu do przypisanego mu ciągu przestępstw kwalifikowanych z art. 280 § 2 k.k. było działaniem umyślnym, z zamiarem bezpośrednim ukierunkowanym na osiągnięcie korzyści majątkowej. W momencie podejmowania przypisanego przestępstwa oskarżony był osobą doświadczoną życiowo i w pełni poczytalną, o czym świadczą konkluzje zawarte w opinii sądowo-psychiatrycznej, tym samym nie miał zaburzonej możliwości rozpoznania znaczenia i niezgodności z prawem swojego zachowania. Nie znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Problemy finansowe to utrudnienie, z którym na co dzień boryka się niemała część społeczeństwa.

W przeważającej jednak większości taki stan nie popycha ich do popełniania czynów zabronionych przez prawo. W ocenie Sądu w przypadku oskarżonego nie sposób tłumaczyć wejścia przez niego na drogę przestępstwa problemami finansowymi i uznać je jedynie należy za nieudolną wymówkę mającą niejako usprawiedliwiać wejście przez niego na przestępczą ścieżkę. Oskarżony nie znajdował się poniżej progu materialnej egzystencji. Wręcz przeciwnie, marki i tym samym wartość zatrzymanych w toku przeszukania jego mieszkania przedmiotów (w tym opisanej w stanie faktycznym odzieży i zegarków) świadczą o jego przywiązaniu do życia na poziomie finansowym dalekim od przeciętnego. W ocenie Sądu logiczne wydaje się uznanie biorąc pod uwagę powyższe, iż wejście na drogę przestępstwa przez oskarżonego motywowane było chęcią utrzymania wysokiego poziomu życia.

Wymierzając oskarżonemu P. M. za przypisane mu czyny odpowiednio:

- z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. – karę 8 lat pozbawienia wolności,
- z art. 263 § 2 k.k. – karę 1 roku pozbawienia wolności

Sąd uwzględnił wskazania wynikające z art. 53 § 1 k.k. i miał na uwadze, aby z jednej strony kara ta efektywnie spełniła związane z nią cele społeczne, z drugiej zaś strony - aby była ona karą zindywidualizowaną, to jest taką, która w odniesieniu do konkretnego sprawcy popełniającego czyn przestępny będzie zgodna z zasadami zapisanymi przez ustawodawcę w cyt. art. 53 k.k. Kara winna stanowić sprawiedliwosciową odpłatę, która spełniać będzie (gdy jest to niezbędne) funkcję zabezpieczającą, funkcję właściwego kształtowania prawnej świadomości społeczeństwa, funkcję wychowawczą i funkcje prewencyjne, a zarazem jej rodzaj i stopień surowości będzie uwzględniał rozmiar winy sprawcy czynu zabronionego i stopień społecznej szkodliwości czynu mu przypisanego (ocenianej przez pryzmat wskazań zawartych w art. 115 § 2 k.k.). Przy orzekaniu w zakresie kary Sąd ma powinność uwzględniania również tzw. ogólnoustrojowych zasad odnoszących się do sądowego wymiaru kary, a w szczególności zasady sprawiedliwości społecznej i zasady równości wobec prawa. Sąd wymierzył oskarżonemu karę według swego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekroczyła stopnia winy sprawcy.

Sąd uznał, że zarówno stopień winy, jak też stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego P. M. jest wysoki. Za takim stwierdzeniem przemawia fakt popełnienia przez oskarżonego przestępstw skierowanych nie tylko przeciwko mieniu, ale również przeciwko najsilniej chronionemu dobru, jakim jest zdrowie i życie człowieka. Relatywnie niskie – w odniesieniu do instytucji finansowej jaką jest bank - kwoty będące przedmiotem zaboru dokonanego przez oskarżonego nie umniejszają wcale oceny wysokiego stopnia społecznej szkodliwości zawinionego zachowania oskarżonego. Wskazać należy, iż ten każdorazowo kierował względem pracowników banków żądanie wydania całej dostępnej dla nich gotówki. Wprawdzie pokrzywdzeni w niniejszym postępowaniu nie doznali

jakichkolwiek obrażeń ciała, jednak nie ulega wątpliwości, iż czyny oskarżonego były dla nich niezwykle stresujące, tak jak dla każdego racjonalnie myślącego i potrafiącego realnie ocenić potencjalne zagrożenie byłoby spotkanie twarzą w twarz z osobą, która kieruje w jej stronę lufę rewolweru. Co więcej, jego zachowanie i groźby w stosunku do A. D. (czyn opisany w punkcie V części wstępnej wyroku) miały daleki idący charakter, albowiem pomimo otrzymania żądanej gotówki przy odejściu od kasy nadal oskarżony groził, iż „ją zapamięta i ma przeje....”.

Odnosząc się do sposobu popełniania przestępstw były one popełniane w sposób zuchwały, ale jednocześnie w sposób usystematyzowany

i przemyślany. Oskarżony dopuścił się sześciu rozbojów na przestrzeni raptem ośmiu miesięcy. Za każdym razem oskarżony miał na osobie utrudniającą jego identyfikację odzież (kaptur na głowie), którą zdarzało mu się po dokonanych rozboju wyrzucać. Każdorazowo miejsce popełniania przestępstw było przez niego wcześniej ustalone, a przyjazdy oskarżonego do W. i P. miały tylko jeden i wyraźny cel – dokonanie rozbojów.

Dopuszczając się zaś przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. oskarżony godził w porządek publiczny, który przejawia się w tym, że broń palna nie znajduje się w dyspozycji osób nieuprawnionych, a społeczna szkodliwość tego czynu ocenić należy jako wyższą od znikomej. Oskarżony posiadał bez zezwolenia samodziłowo przerobioną broń, którą posługiwał się przy dokonywaniu rozbojów. Broń ta była zdadna do wystrzeliwania pocisków zgodnie ze swoim przeznaczeniem, a jej przerobienie pozwalało nadto na wprowadzenie do niej pocisków zawierających proch strzelniczy i pozwalającej na miotanie pocisków z wyższą energią kinetyczną.

Za okoliczność obciążającą Sąd uznał wysoką społeczną szkodliwość czynów przejawiającą się w uczynieniu sobie przez oskarżonego z procederu napadów na banki sposobu na finansowanie życia.

Jakkolwiek przy wymiarze kary uwzględniono okoliczności łagodzące istniejące po stronie oskarżonego w postaci uprzedniego nienagannego trybu życia oraz przyznania się do winy i szczegółowego opisanie okoliczności popełnienia przestępstw, Sąd uznał jednocześnie, iż nie mogą one w realiach niniejszej sprawy mieć charakteru dominującego i w znaczący sposób wpływać na rozstrzygnięcie o wysokości kary. Wskazać należy, iż stan niekaralności stanowi normę społeczną, a w zderzeniu z czynami o tak wysokiej społecznej szkodliwości jak te przypisane oskarżonemu P. M. w punkcie I. części dyspozytywnej wyroku nie może - jak i zasadniczo pozytywne dane z wywiadu środowiskowego, wyrażona skrucha i przeproszenie pokrzywdzonych - znacząco wpływać na obniżenie w wymiaru kary.

Co więcej, orzeczone kary nie sposób uznać za rażąco surowe. Tylko na marginesie wskazać należy, iż kierując się ustawowym zagrożeniem określonym w kodeksie karnym za czyny przypisane oskarżonemu Sąd władny był wymierzyć następujące kary:

- za czyn opisany w punkcie I części dyspozytywnej wyroku – karę od 3 lat pozbawienia wolności do 15 lat pozbawienia wolności,
- za czyn opisany w punkcie II części dyspozytywnej wyroku – karę od 6 miesięcy pozbawienia wolności do 8 lat pozbawienia wolności.

Zachowanie oskarżonego polegało na rażącym i lekceważącym naruszeniu zasad porządku prawnego i jako takie musi spotkać się ze stanowczą reakcją wymiaru sprawiedliwości. Orzeczone wymiar kar stanowi nie surową a jedynie sprawiedliwiociową odpłatę za popełnione czyny, która zarówno oskarżonego, jak i społeczeństwo utwierdzi w przekonaniu, iż wejście na drogę przestępstwa nie popłaca, a cele prewencji indywidualnej i generalnej zostaną spełnione.

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. Sąd połączył oskarżonemu P. M. kary pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie I i II części dyspozytywnej wyroku i wymierzył mu karę łączną 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności.

Sąd, wybierając zasadę łączenia kar, uznał, że nie zachodzą przesłanki do pełnej kumulacji. Kumulacja kar stanowi dolegliwość, która przekraczałaby potrzeby resocjalizacyjne.

Z drugiej zaś strony zachodzą przesłanki do pełnej absorpcji kary.

Wymierzając karę łączną uwzględnić należy głównie związek podmiotowo-przedmiotowy zachodzący między poszczególnymi przestępstwami. Im bardziej jest on ścisły, tym bardziej powinno się stosować zasadę absorpcji poszczególnych kar. Przez związek ten należy rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację i czas popełnienia każdego z nich.

Popełnienie dwóch lub więcej przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Absorpcję kar należy stosować bardzo ostrożnie, biorąc pod uwagę negatywną co do sprawy – przesłankę prognostyczną, jaką jest popełnienie kilku przestępstw.

W wyroku z dnia 13 listopada 2003 r. Sąd Najwyższy stwierdził, iż całkowitą absorpcję można zastosować albo wtedy, gdy wszystkie czyny wykazują bardzo bliską więź podmiotową i przedmiotową, albo orzeczone za niektóre z czynów kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, albo też istnieją jakieś inne szczególne okoliczności dotyczące osoby oskarżonego. W wyroku z dnia 2 grudnia 1975 r. Sąd Najwyższy przyjął zaś, że im większe jest powiązanie pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami, tym pełniej wymiar kary powinien uwzględniać zasadę absorpcji (Rw 628/75, OSNKW 1976/2/23). Z orzeczenia tego płynie wniosek, że im bliższy związek pomiędzy przestępstwami pozostającymi

w zbiegu realnym, tym większe znaczenie zyskuje zasada absorpcji, im mniejszy – zasada kumulacji. Należało też dodać, zgodnie ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach (II AKa 154/01), iż decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma również wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej.

Wskazane okoliczności niewątpliwie przemawiają za zastosowaniem zasady pełnej absorpcji. W orzecznictwie i doktrynie podkreśla się, iż zastosowanie zasady absorpcji jest autonomiczną decyzją Sądu wydającego wyrok karny i może wynikać jedynie ze „ścisłego” związku przedmiotowo-podmiotowego łączącego poszczególne czyny skazanego. Analizując realia przedmiotowej sprawy niewątpliwie jest to, że oskarżony dopuścił się przypisanych mu przestępstw w krótkim odstępie, pozostają one ze sobą w ścisłym związku, a nadto waga popełnionych czynów z art. 280 § 2 k.k. w sposób zdecydowany dominuje nad przestępstwem z art. 263 § 2 kk.

W punkcie IV. części dyspozytywnej wyroku Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego tytułem obowiązku naprawienia szkody zapłatę na rzecz pokrzywdzonych banków przywłaszczonych kwot pieniężnych, pomniejszych o kwoty zrekompensowane im poprzez wypłatę odszkodowań przez towarzystwa ubezpieczeniowe (w odniesieniu do czynów opisanych w punktach III i VI części wstępnej wyroku) na rzecz:

- (...) S.A. przy ul. (...) we W. kwotę 14.800 zł,
- Banku (...) S.A. przy ul. (...) we W. kwotę 20.570 zł oraz 500 EURO,
- (...) przy ul. (...) we W. kwotę 1500 zł,
- (...) S.A. V. (...) al. (...) w W. kwotę 958 zł,
- (...) S.A. przy ul. (...) we W. kwotę 25.260 zł,
- (...) S.A. przy ul. (...) we W. kwotę 2.230 zł,
- (...) Bank S.A. przy ul. (...) w P. kwotę 1.000 zł,

- (...) przy ul. (...) w S. kwotę 356,56 zł.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 23 lutego 2016 r. do dnia 8 grudnia 2016 r.

W punkcie VI. i VII. części dyspozytywnej wyroku Sąd kierując się treścią art. 44 § 1 k.k. oraz art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów ujętych odpowiednio na k. 304 pod poz. 3 oraz na k. 291 pod poz. 1.

Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. Sąd zwrócił oskarżonemu zbędne dla postępowania dowody rzeczowe ujęte na k. 304-308 pod poz. 4, 6-13, 16-20, 34-35, 39-45, 52, 58, 60.

Mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonego oraz kwestię zobowiązań finansowych nałożonych na niego tytułem obowiązku naprawienia szkody Sąd uznał, że uiszczenie kosztów i opłaty byłoby dla niej zbyt uciążliwe, dlatego zwolnił go od ich ponoszenia. U podstaw takiego orzeczenia legły więc przepisy art. 624 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 z 1983 r., poz. 223 ze zm.).